

Şinasi

1826 — 1871

56

İLK Türk yazarlarından ve dünyayı ıslahatçısı, gazeteci, şair, tiyatro yazarı. İbrahim Şinasi Efendi İstanbul'da doğdu. Tophane Rüştiyesi'nde okudu. Koca Reşit Paşa'nın korumasıyla Paris'e Maliye tahsiline gönderildi. Dönüşte önemli görevler aldı. Tercüman-ı Ahval (1860)den sonra yalnız kendi hesabına Tasvir-i Efkâr gazetesini çıkardı. Yeni Osmanlılar Cemiyeti'ne girdi. 1865'te Paris'e kaçtı. Âli Paşa'nın ölümünden sonra İstanbul'a döndü.

PARIS'te bulunduğu sırada Şinasi, Voltaire rıhtımına dikey olan Bac sokağındaki bir evde oturuyordu. Sabahları sekizde kalkar, işe başlar, Jacob sokağında Madam Berthe'in lokantasında öğle yemeğini yer, sonra Millî Kütüphane'ye giderek dil üzerindeki araştırmalarına koyulurdu. Defterler dolusu notlar alır, bunları yine kütüphanedeki masasının çekmecelerinde saklardı. Oradan çıkınca bir saat kadar Voltaire rıhtımında dolaşır, hava alırdı. Akşam üzeri, Tuileries Bahçesi'ne geçerek orada ünlü sözlük yazarı Littré'yle buluşurdu. Uzun uzadıya, kelime türetimi üzerinde görüşürler, sonra, yeniden kalkar, ertesi gün buluşmak üzere dil bilgininden ayrılır, akşam yemeğini Berthe'te yerdi. Bu yemek, hemen hiç değişmezdi: Çorba, et ve salata.

Memleketinden ve evinden yıllarca ayrı kalmak, Şinasi'yi epey rahatsız etmiş, karakteri üzerinde iz bırakmıştı. Gitgide politikadan kaçarak oluyor, kimseyle görüşmek istemiyordu. 1867 yılında bir gün, kendisine Tasvir-i Efkâr'ın çıkarılışında yazılıyla büyük yardım etmiş, manevî öğrencisi olan Namık Kemal'in de, Reşat Bey'le birlikte Paris'e kaçtığını öğrendi. O zamandan sonra da rahatı büsbütün kaçtı. Zaten az konuşan bir insandı. Söyliyeceği her sözün kendi aleyhine kullanılabilmesi ihtimali, yardım gördüğü insanlarla arasının açılması korkusu, beynini tırmalayıp duruyordu.

Kemal Bey, Paris'e ilk geldiği günlerden birinde, Reşat Bey'i de yanına alarak, Şinasi Efendi'nin Bac sokağındaki adresine gitti. Görüşmeyeli birkaç sene olmuştu. Kemal Bey, kendilerine kapıyı açan Şinasi'yi görünce hayretler içinde kaldı ama, hiç belli etmedi.

Gerçi arkadaşlar, Şinasi'deki değişikliği ona haber vermişlerdi. Ama Kemal, bu kadarını tahmin etmiyordu, edemezdi de... Onun kendisine sevgi ve teşekkür borcu bir yana, görünüşündeki değişiklik, dışarısını görmüyormuş da kendi içine bakıyormuş gibi duran gözleri, Kemal'e ürpertiler vermişti.

— Ruhsatınız olursa, çekilelim, çünkü görülecek işleriniz vardır, sizi daha ziyade rahatsız etmeyelim... diye Reşat Bey'le canlarını dışarı dar attılar.

Şinasi, gerçi onları kırmak istememişti. Ama beş dakikada bir kelime söyleyen, sorulara cevap

vermeyen, politika haberleri söz konusu oldukça yerinde kıvranan bu heykelle Kemal'in bir alış verişi olamazdı. Paris'e indikleri zaman Reşat Bey'e:

— Comédie Française'de Molière'in eserleri oynandıkça hiçbirini kaçırmadığımı işitmiştim. Şinasi Efendi'nin bu mizaç ile Molière'den nasıl zevk aldığına hayret ederim. Allahüâlem, tiyatrohane de gülmesini bile unutmamıştım..." demişti.

Oysa, kendisinin « Şair Evlenmesi » adında bir fasillik bir komedyaya kaleme aldığını Kemal Bey biliyor ve o küçük eserden hoşlanıyordu da. Şinasi, o yolda da kendilerine yol gösterici olmuştu.

Bütün görüşmeleri sırasında Şinasi Efendi'nin ağzından «evet» yahut «hayır»dan başka kelime çıkmamış gibiydi. İşine gelmeyen veya hoşlanmadığı sözler karşısında ise kuşku kuşku başını sallamış, gülümsemekle yetinmişti. Böyle bir adamın nikâhlı eşine nasıl tahammül edeceği anlaşılır gibi değildi. Zavallı eşinin ona nasıl tahammül ettiği ise akla bile gelemezdi. Çünkü hatun, Şinasi Efendi'nin yüzünü görmüyordu senelerdir. Yalnız bir ara İstanbul'a kadar gittiği, kendisinin Paris'e kaçmasına yardım eden «Courrier d'Orient» yazarı Jean Pietri'nin idarehanesinde kaldığı, bir şahit ve imam getirerek kırk bin kuruş mihrini verip karısını boşadığı duyulmuştu.

Onlar çıkar çıkmaz, Şinasi Efendi de, arkalarının fırlamıştı. Kemal ve Reşat Beyler'in böyle bir takibe ihtimal vermeyeceklerini bilmesine rağmen, kendisi aleyhinde bir teşebbüste bulunup bulunmayacaklarını anlamak üzere peşlerine düşmüş, ancak onların, Seine kıyısında bir kahveye oturduklarını gördükten sonra içi rahat ederek Tuileries Bahçeleri'ne doğru yürümüşü.

Son derece vehimli oluşu, Âli Paşa tarafından affedilmiş olmalarına rağmen Şinasi'nin İstanbul'a dönüşünü geciktirdi. Ancak sadrazam öldükten sonra memlekete dönebildi. Çok geçmeden beyin tümörü sonucu vefat etti.

Nereye gömüldüğü kesin bilinmeyen Şinasi'nin mezarının yeri de epeyce tartışma konusu olmuştur. Gümüşsuyu'ndaki Teknik Üniversite'nin Dolmabahçe tarafındaki yamacın üstüne gömülmüş olduğu bilinmekteyse de kabri sonradan kaybolmuştur.

